

Митът за съгласието

В съвременния свят робството е почти всеобщо заклеямено. Но отношенията между въображаемия „авторитет“ и неговите поданици са до голяма степен отношения на робовладелец (господар) и роб (собственост). Като не желаят да приемат това и като не желаят да признаят, че това означава робство, онези, които вярват в „авторитета“, са обучени да запаметяват и повтарят очебийно погрешна фразеология, предназначена за прикриване на истинската същност на ситуацията. Един пример за това е фразата „съгласие на управляваните“.

Има два основни начина, по които хората могат да си взаимодействат: чрез взаимно споразумение или чрез използване на заплахи от един човек за налагане на волята си над друг чрез сила. Първият начин може да се определи като „съгласие“ – двете страни по собствено желание и доброволно се съгласяват за онова, което трябва да се направи. Вторият начин може да бъде определен като „управляване“ – един човек управлява друг. Тъй като и двата начина – съгласието и управляването – са две противоположности, понятието „съгласие на управляваните“ е противоречиво понятие. Ако има взаимно съгласие, няма „Власт“; ако има управляване, няма съгласие. Някой може да твърди, че мнозинството хора или хората като цяло са дали съгласието си да бъдат управлявани, дори много индивиди да не са. Но такъв аргумент обръща понятието съгласие надолу с главата. Никой индивидуално или групово не може да дава съгласие за нещо, което ще бъде правено на някой *друг*. „Съгласие“ просто не означава това. Противоречи на логиката, ако кажеш: „Давам *своето* съгласие *ти* да бъдеш ограбен“. Това обаче е основата на култа към „демократията“: схващането, че мнозинството може да

даде съгласие от името на малцинството. Това не е „съгласие на управляваните“, това е насилствено управление над управляваните със съгласието на трета страна.

Дори някой да бъде достатъчно глупав и наистина каже на някого: „Съгласен съм да ти позволя насилствено да ме управляваш“, в момента, когато управляващият трябва да накара насила „управлявания“ да направи нещо, явно вече няма „съгласие“. Преди този момент няма „управляване“ – само доброволно сътрудничество. По-прецизното излагане на понятието разкрива неговата присъща шизофрения: „Съгласен съм да ти позволя насилствено да ми налагаш неща, независимо, дали съм съгласен с тях или не“.

Но в действителност изобщо никой не се съгласява хората от „Властта“ да правят каквото си поискат. Така че, за да фабрикуват „съгласие“ там, където го няма, вярващите в „авторитета“ са добавили друга, дори по-странна стъпка към митологията: схващането за „подразбиращото се съгласие“. Твърдението е, че човек просто чрез живеенето си в даден град, щат или страна се „съгласява“ да се подчинява на всички правила, случайно издадени от хората, които претендират, че имат право да управляват този град, щат или страна. Идеята е, че ако някой не харесва правилата, той свободно може да напусне и града, и щата, и държавата, а ако не напусне, това представлява даване на неговото съгласие да бъде управляван от управниците в рамките на тази юрисдикция.

Въпреки че постоянно се повтаря като евангелие, тази идея не се подчинява на здравия разум. Не е логична от това, когато един крадец на коли спре някой шофьор в неделя и му каже: „Като караш кола в този квартал в неделя ти се *съгласяваш* да ми дадеш колата си“. Един чо-

век явно не може да реши какво означава някой друг да се „съгласи“ на нещо. Споразумение има тогава, когато двама или повече души изявят взаимно желание да встъпят в някакъв договор. Просто да се родиш някъде не е съгласие с каквото и да било, нито пък е такава, ако живееш в собствената си къща, когато някой цар или политик декларира, че тя се намира в границите на страната, която той управлява. Едно е някой да каже: „Ако *ти* искаш да караш колата ми, не може да пушиш в нея“ или „Можеш да влезеш в къщата ми, само ако свалиш обувките си“. Съвсем друго е да се опиташ да кажеш на други хора какво могат да правят в собствения си имот. Този, който има право да издава правила за дадено място, по дефиниция е собственикът на мястото. Това е основата на идеята за частната собственост: че може да има „собственик“, който има изключителното право да решава какво да се прави със и върху тази собственост. Собственикът на къщата има правото да не пуска други хора в нея и като продължение на това право – да казва на посетителите какво могат и какво не могат да правят, докато са в къщата.

И това хвърля известна светлина върху основното схващане, стоящо зад идеята за подразбиращото се съгласие. Да кажеш на някого, че единственият му валиден избор е или да напусне „страната“, или да се подчини на каквато и да било заповед, издадена от политиците, логически означава, че всичко в „страната“ е собственост на политиците. Ако някой човек може да живее, като година след година плаща за своя дом или дори си го построява сам, и въпреки това трябва да избере или да се подчини на политиците, или да напусне, това означава, че неговата къща *и* времето и усилията, които е вложил в къщата, са собственост на политиците. А когато времето и усилията на един човек законно принадлежат на друг – това е дефи-

ницията на робството. Ето какво точно означава теорията за „подразбиращото се съгласие“: че всяка страна е огромна плантация с роби и че всяко нещо и всеки един човек там е собственост на политиците. И, разбира се, че господарят не се нуждае от съгласието на своя роб.

Вярващите във „Властта“ изобщо не обясняват как става това, че няколко политици могат да получат правото едностранно да предявят претенции за изключително право на собственост върху хиляди квадратни километри земя, където вече живеят други хора, като своя територия, която да управляват и експлоатират както намерят за добре. Няма разлика, когато един луд казва: „С настоящето декларирам, че Северна Америка е мое законно владение, така че всеки, който живее тук трябва да прави каквото кажа аз. Ако това не ви харесва, можете да напуснете“.

С отношението „подчини се или напусни“ има и един практически проблем, който се състои в това, че ако даден индивид напусне, той само ще се премести в *друга* гигантска плантация, различна „страна“. Крайният резултат е, че всеки на Земята е роб с единствен избор под властта на *кой* господар ще избере да живее. Това напълно изключва действителната свобода. По-конкретно: това не е значението на думата „съгласие“.

Вярата, че политиците притежават всичко, се демонстрира дори още по-ярко в идеята на имиграционните „законо“. Идеята, че един човек се нуждае от разрешително, издадено от политиците, за да стъпи където и да било в една страна – схващането, че може да бъде „престъпление“, ако някой премине през невидимата черта между една авторитарна юрисдикция и друга – предполага, че цялата страна е собственост на управляващата класа. Ако на един гражданин не е позволено да наеме на работа „нелегален чужденец“, не му е позволено да търгува с него,

не е позволено дори да покани такъв „нелегален“ в собствения си дом, то този гражданин не притежава нищо, а политиците притежават всичко.

Теорията за „подразбиращото се съгласие“ не само че е с недостатъци, но тя изобщо не описва реалността. Всяка „Власт“, която има съгласието на своите поданици, не би се нуждаела и не би имала „служители на закона“. Насилствено прилагане се случва само ако някой не се съгласява с нещо. Всеки, който е с отворени очи, може да види, че „Властта“ редовно прави на много хора неща против волята им. Да знаеш, че има безброй бирници, квартални полицаи, инспектори и регулировчици, граничари, служители за борба с наркотиците, прокурори, съдии, войници и всички останали наемници на държавата, и все още да твърдиш, че „Властта“ прави всичко това със съгласието на „управляваните“, е съвършено нелепо. Всеки индивид, ако изобщо е честен със себе си, знае, че властимащите не ги е грижа, дали той е съгласен да се подчинява на техните „закони“. Заповедите на политиците, ако е необходимо, ще бъдат изпълнявани чрез брутална сила, със или без каквото и да било съгласие на индивида.